

New York Times bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

KAUPLUS
BLOSSOM STREETIL

Debbie Macomber
The Shop on Blossom Street
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2004 by Debbie Macomber
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01321917
ISBN 978-9949-82-032-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Kallid sõbrad!

Mu elu on täis kirgi ja üks suurimaid neist on kudumine. Olen seda noorusest peale armastanud, aga tõeliselt kirglikult hakkasin asjasse suhtuma siis, kui sündisid lapselapsed ja ma hakkasin neile kuduma. Kui ma ütlen, et olen kirglik kuduja, mõtlen ma seda tõsiselt. Mul on terve toatäis lõnga, peale selle olen siinsamas Port Orchardis üks lõngapoe omanikest. Selle kaupluse nimi on A Good Yarn ning see on nime saanud lõngapoe järgi selles raamatus.

Raamatus „Kauplus Blossom Streetil“ sain ühendada oma armastuse kirjutamise ja kudumise vastu. Mõte võttis mu peas kuju kolm või neli aastat – nii kaua läks aega, et leida sobivad tegelaskujud ja viis nende lugusid jutustada.

Suur tänu Ann Norlingile tema panuse eest. Ta andis selle beebiteki (või sületeki) mustri mulle eksklusiivselt raamatus kasutamiseks. Minu internetilehel on pilt valmis tekst. Paljud lugejad on pärast raamatu ilmumist minuga ühendust võtnud, et rääkida, kui väga neile meeldis seda tekki kududa.

Mitmed tuntud disainerid lubasid mul suuremeelselt kasutada oma tsitaate kudumise filosoofia kohta. Kui te kudujate maailmaga kursis olete, avaldab teile muljet, et ma neid inimesi tunnen. Isegi kui te (veel!) kududa ei oska, usun, et nende mõtted pakuvad teile sama palju huvi nagu minule.

Ma loodan, et te naudite kohtumist Lydia, Jacqueline'i, Caroli ja Alixiga ja et nad julgustavad teid kudumisega kätt proovima, kui

te seda juba teinud ei ole. Või kui te olete nagu Margaret ja eelistate heegeldamist, on seegi imetore. Lõng on lõng, käsitöö on käsitöö.

Lugejate tagasiside pakub mulle pidevat rõõmu ja julgustust. Mulle võib kirjutada aadressil P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 või minnes minu internetilehele www.debbiemacomber.com või Facebookis.

Parimate tervitustega

Debbie Macomber

Ginale, Sandyle ja Tonile – minu sõpradele ja partneritele kaupluses A Good Yarn, Port Orchardist Washingtonis

Beebiruudud

Ann Norling

Valmismõõdud: 84 x 114 cm (võrevoodi suurus)

Lõng: 1200 m, topeltjämedat lõnga (600 grammi), 2 silmusemärkijat

Koetihedus: 5 silmust = 5mm varrastega (või varrastega, mis annavad sobiva koetiheduse)

Vardad: 66–92 cm ringvardad

Mõisted: pp – parempidine silmus, ph – pahempidine silmus, s(d) – silmus(ed)

Märkus silmuste kohta: Kui näete *3pp, 3 ph*, või sarnast silmuste kombinatsiooni, tähendab see, et tärnide vahele jäävat osa tuleb korrata.

Looge üles 171 silmust

Äär:

1. rida: *3pp, 3 ph*, lõpeta 3pp

2. rida: *3ph, 3pp*, lõpeta 3ph

3. rida: korda 1. rida

4. rida: korda 2. rida

5. rida: *3ph, 3pp*, lõpeta 3ph

6. rida: *3pp, 3ph*, lõpeta 3pp

7. rida: korda 5. rida

8. rida: korda 6. rida

9.–12. rida: Korda veel kord ridu 1–4

Keskosa:

13. rida: 3ph, 3pp, 3ph, *9pp, 9ph* kuni viimase 18 silmuseni, pane silmusemärkija, 9pp, 3ph, 3pp, 3ph

14. rida: 3pp, 3ph, 3pp, *9ph, 9pp* kuni viimase 18 silmuseni, pane silmusemärkija, 9ph, 3 pp, 3ph, 3pp

15. rida: korda 13. rida

16. rida: korda 14. rida

17. rida: 3pp, 3ph, 3pp, *9pp, 9ph* kuni viimase 18 silmuseni, nihuta silmusemärkijat, 9 pp, 3pp, 3ph, 3pp

18. rida: 3ph, 3pp, 3ph, *9 ph, 9pp* kuni viimase 18 silmuseni, nihuta silmusemärkijat, 9 ph, 3ph, 3pp, 3 ph

19. rida: korda 17. rida

20. rida: korda 18. rida

21.-24. rida: korda ridu 13-16

25. rida: 3pp, 3ph, 3pp, *9ph, 9pp* kuni viimase 18 silmuseni, nihuta silmusemärkijat, 9 pr, 3 pp, 3ph, 3pp

26. rida: 3ph, 3pp, 3ph, *9 pp, 9ph* kuni viimase 18 silmuseni, nihuta silmusemärkijat, 9pp, 3 ph, 3pp, 3ph

27. rida: korda 25. rida

28. rida: korda 26. rida

29. rida: 3ph, 3pp, 3ph, *9ph, 9pp* kuni viimase 18 silmuseni, nihuta silmusemärkijat, 9ph, 3 ph, 3pp, 3 ph

30. rida: 3pp, 3ph, 3 pp, *9pp, 9ph* kuni viimase 18 silmuseni, nihuta silmusemärkijat, 9pp, 3pp, 3ph, 3pp

31. rida: korda 29. rida

32. rida: korda 30. rida

33.-36. rida: korda ridu 25-28

Korda ridu 13-36, kuni töö pikkus on umbes 107 cm ja kootud on 36. rida

Ääre kordus:

1. rida: *3ph, 3pp* lõpeta 3ph

2. rida: *3pp, 3ph* lõpeta 3pp

3. rida: korda 1. rida

4. rida: korda 2. rida

5. rida: *3pp, 3ph*, lõpeta 3 pp

6. rida: *3ph, 3pp*, lõpeta 3ph

7. rida: korda 5. rida

8. rida: korda 6. rida

9.-12. rida: korda veel ühe korra ridu 1-4

Koo silmused lõdvalt maha ja peida lõngaotsad!

1

*„Lõngast moodustuvad silmused, kudumises karastuvad sõprussuhted,
käsitöö seob põlvkondi.“*

Karen Alfke

„Unpatterni“ disainer ja kudumisõpetaja

LYDIA HOFFMAN

Kui ma esimest korda nägin tühje kaupluseruume Blossom Streetil, mõtlesin oma isale. See meenutas mulle nii väga jalgrattakauplust, mida isa pidas siis, kui ma väike olin. Isegi suured vaateaknad, mida varjasid rõõmsavärvilised triibulised varikatted, olid samasugused. Minu isa kaupluse suurte akende ees vohasid kastid punaste lillede – lemmaltsitega. See oli ema panus: lemmaltsid kevadel ja suvel, krüsanteemid sügisel ja läikivad rohelised puuvõõrikud jõulude ajal. Minagi kavatsen poe ette lilled panna.

Isa äri kasvas stabiilselt ja ta kolis üha suurematesse ruumidesse, aga mulle meeldis see esimene kauplus alati kõige rohkem.

Küllap hämmastasin maaklerit, kes mulle ruume näitas. Vaevalt oli ta välisukse lukust lahti keeranud, kui ma teatasin: „Ma võtan selle.“

Ta pööras end minu poole, tema nägu oli ilmetu, nagu poleks ta kindel, et oli õigesti kuulnud. „Kas te ei tahaks ruume näha? Te saite aru, et väike korter poe kohal kuulub samuti lepingu juurde?“

„Jah, te mainisite seda enne.“ Korter sobis mulle ideaalselt. Mina ja mu kass Whiskers vajasime kodu.

„Te ju *tahate* seda näha, enne kui lepingule alla kirjutate?“ käis maakler peale.

Naeratasin ja noogutasin. Tegelikult polnud seda vaja: teadsin vaistlikult, et see oli minu lõngapoe jaoks ideaalne koht. Ja minu jaoks.

Ainsaks miinuseks oli selles Seattle'i osas tehtav ulatuslik ümberehitus, ehitustööde tõttu oli Blossom Streeti üks ots suletud ja lubatud oli ainult kohalik liiklus. Teisel pool tänavat asuvad telliskivimaja, mis kunagi oli kolmekorruseline pangahoone, ehitati ümber luksuskorteri-ritega elumajaks. Mitmeid teisigi maju, nende seas üht vana laohoonet, ehitati ümber kortermajaks. Arhitektil oli mingil moel õnnestunud säilitada algupäraste hoonete ajalooline atmosfäär ja see tegi mulle rõõmu. Ehitus pidi jätkuma veel mitmeid kuid, aga see tähendas, et mu üür oli vähemalt praegu mõistlik.

Teadsin, et esimesed kuus kuud on rasked. Nii on see iga väikese firmaga. Pidev ehitustöö võis tekitada rohkem takistusi, kui neid muidu oleks olnud; sellest hoolimata meeldisid mulle need ruumid. See oli just see, mida ma tahtsin.

Reede varahommikul, nädal pärast seda, kui olin ruume vaatamas käinud, kirjutasin oma nime, Lydia Hoffman, kaheaastase üürilepingu alla. Sain võtmed ja lepingu koopia. Kolisin samal päeval oma uude koju, nii põnevil polnud ma ammu olnud. Mul oli tunne, et mu elu alles algab, ja nii mõneski mõttes see nii oligi.

Avasin A Good Yarn kaupluse aprilli viimasel teisipäeval. Kaupluses seistes ja ümbritsevaid värve vaadates tundsin uhkust ja ootusärevust. Võisin ainult ette kujutada, mida mu öde oleks võinud öelda, kui kuuleks, et tegingi selle ära. Ma polnud tema käest nõu küsinud, sest teadsin niigi Margareti vastust. Ta pole just – pehmelt öeldes – julgustav tüüp.

Leidsin puusepa, kes ehitas mulle kolm rida riioleide ja värvis need säravvalgeks. Suurem osa lõngu oli reedel kohale jõudnud ja ma veetsin nädalalõpu lõngasid jämeduse ja värvi järgi riuilitesse sättides. Ostsin kasutatud kassaaparaadi, lakkisin leti uuesti üle ja sättisin kudumistarvete stendid valmis. Kauplus oli avamiseks valmis.

See oleks pidanud olema rõõmus sündmus, aga selle asemel leidsin end pisaratega võitlemas. Isa oleks minu tehtut nähes väga rahul olnud. Tema oli olnud mulle toeks, andnud mulle jõudu ja näidanud valgust. Kui ta suri, olin tohutus šokis.

Saate aru, ma olin alati arvanud, et suren enne isa.

Suurem osa inimesi tunneb end surmast rääkides ebamugavalt, aga mina olen nii kaua surma varjus elanud, et sellel pole mulle enam sellist mõju. Võimalus surra on olnud minu jaoks reaalsuseks viimased neli-teist aastat ja ma võin rääkida sellest sama vabalt nagu näiteks ilmast.

Esimest korda seisin vähiga silmitsi suvel, kui sain kuusteist. Läksin tol augustipäeval juhiloa järele. Olin nii teooria- kui sõidueksami edukalt sooritanud. Ema lubas mul autoregistrikeskusest optometristi juurde sõita. See pidi olema rutiinne kontroll – lasin enne üheteistkümnenda klassi algust silmi kontrollida. Mul olid selleks päevaks suured plaanid. Kohe, kui silmaarsti juurest koju jõuan, pidime Beckyga randa sõitma. See pidi olema esimene kord, kui ma üksinda autoga sõitma lähen, ja ma ootasin võimalust sõita ilma ema, isa ja vanema õeta.

Mäletan pahameelt selle üle, et ema oli pannud silmaarsti aja pärast mu sõidueksami. Mind olid vaevanud peavalud ja pööritus ja isa arvas, et mul on lugemisprille vaja. Mõte prillidega Lincolni keskkooli ilmuda tegi mulle muret. Tõsiselt. Lootsin, et isa ja ema on nõus, et ma võiksin kontaktläätsi kanda. Tuli välja, et vilets nägemine oli mu probleemidest kõige väiksem.

Optometrist, kes oli mu vanemate sõber, veetis kohatult palju aega oma kohutava ereda valgusega mu silmanurka uurides. Ta esitas mulle hulga küsimusi peavalude kohta. See oli peaaegu viisteist aastat tagasi, aga ma ei usu, et unustan iial ilmet tema näol, kui ta mu emaga rääkis. Ta oli nii tõsine, nii sünge... nii murelik.

„Ma tahan, et Lydia käiks Washingtoni ülikooli kliiniku arsti juures. Kohe.“

Olime mõlemad emaga jahmunud. „Hea küll,“ nõustus ema vaheldumisi minu ja doktor Reidi otsa vaadates. „Kas on mingeid probleeme?“

Arst noogutas. „Mulle ei meeldi see, mida ma näen. Ma arvan, et kõige parem oleks, kui doktor Wilson selle samuti üle vaataks.“...